

Mein Gent

© Luk Monsaert

Jeroen Donckers - Gezien op 26 juni 2023

Na oponthoud door corona, schiet 'Mein Gent' nu met een knal uit de startblokken. Alain Platel en Frank Van Laecke deden het al vaker samen, in *Gardenia* en *En avant, Marche!*, en weten heel goed hoe het moet. Een schaamteloze ode aan Gent, beloven ze, en schaamteloos is het stuk ook. Tot tussen de benen van Pascale Platel en Gorges Ocloo. Wie komt kijken zal nadien niet weten wat hij of zij gezien heeft. De acteurs dragen het stuk op impressionante wijze, het volkskoor van 100 Gentenaars smijt zich met het enthousiasme van een bachanaal, aangedreven door de gratis cava van de nieuwjaarsrecepties onder de Stadshal. Een fanfare van beelden en herinneringen, flarden volksfiguren en Gentse notabelen die voorbij rollen, strompelen en dansen. De hele tijd voel je de herkenning oppoppen en verbijsterd weer verdwalen, je ziet Romain De Coninck, je ziet Herman Brusselmans, je ziet Pierke Pierlala – als een zwarte God – je herkent flarden muziek, maar voor je het kan plaatsen vraag je je alweer af wat het juist was dat je hebt voorbij zien komen.

Gent is te 'af', dat moet de makers welhaast zeker van het hart, Gent is te 'af', te proper, het is allemaal te goed gekomen en misschien zoeken we daarom massaal een reddingsloep om te verhuizen naar Oostende, in de hoop dat het daar terug 'onaf' zal zijn, met aangespoeld huisraad en aspirine tegen de koppijn.

Dus kiest deze ode aan Gent ervoor om ook te schuren, om te wrijven tot het rood ziet, om langer te krabben dan gezond is. Een provocatief 'Mein' in de titel, als een opgestoken middelvinger naar het collectieve volkse onbewuste, de goesting om in de pas te marcheren en te zwelgen in samenzang. Is de schlagermuziek de stem van het volk of het einde van de beschaving? Het wordt een schelmenroman, of beter nog een narrenschip: de poorten van de waanzin worden helemaal opengegooid en niemand weet waar het volgepakte schip zal stranden. Het is kolderesk volkstoneel, opzweepende koormuziek, geniale dans en weemoedige beatbox. En nog een paar dingen meer.

Het is een ode aan een Gent dat geen goesting heeft om te behagen. Een Gent dat als een diva koketteert met zijn rebelse imago, maar ondertussen onbetaalbaar plooit voor de wetten van de markt. Een ode aan een Gent dat ogenschijnlijk verdwenen is, of een Gent waarvan de makers hopen dat het ooit bestaan heeft. Omdat de droom van een verdwenen Gent ook de hoop kan voeden dat het kan terugkomen. Maar wat als het nooit bestaan heeft en ook nooit zal terugkomen? Je moet lef hebben, en plezier in het creëren, om een voorstelling te maken zonder verhaal, zonder houvast voor het hongerige publiek, om een voorstelling te maken die zeker niet geeft wat het volk zou willen. Om een voorstelling te maken die elke avond een staande ovatie zal krijgen, omdat niemand gekregen heeft wat hij dacht te zullen krijgen.

Meer nog dan een ode aan Gent, is dit stuk een ode aan de oerkracht van de creatie. Schaamteloos zeker, maar ook getuigend van het dragende vertrouwen dat 'het' wel goed zal komen, het noodzakelijke lef van de kunstenaar om met een broek vol angst in het gat te springen zonder te weten waar hij zal uitkomen.

Natuurlijk kiezen Platel en Van Laecke de kant van de spast, van de trans, van de pastiche en de tegennatuurlijke grime. Niet omdat het daar beter vertoeven is dan in het pluche van het stadshuis of de kunsthuizen, maar omdat het daar allemaal nog pijn doet, omdat het daar tocht, omdat het daar nog beeft van angst én omdat de fanfare van de levenslust daar nog terrein vindt om zonder bouwvoorschriften een Nieuw Gent op poten te zetten waar iedereen welkom is. Dat doet dit stuk voortreffelijk: het tapijt van de gevestigde waarden, van de gearriveerde normaliteit met een paar goede snokken onderuit trekken, om iedereen met een verbijsterde lach en een grotesk 'Ja! Mein gent' te laten vertrekken.